

Column

De Meester

Denk erom: geen gepiep, gezeur, gemor of gedram morgenvroeg. Dit hoort bij je opvoeding! Daarom gaan we.' Ik zei het tegen mijn beide zoons die op dat moment 12 en 15 jaar oud waren. De een keek ik rechtstreeks aan want die zat naast me, de blik van de ander ving ik via de achteruitkijkspiegel. 'Ik meen het.'

Het was 2012 en we reden naar de bioscoop in Otrobanda om de documentaire *Marley* van regisseur Kevin MacDonald te zien. Dat jaar werd het Curaçao International Film Festival (CIFF) voor de allereerste keer georganiseerd en deze 144 minuten durende documentaire over Bob Marley beleefde tijdens dit festival de wereldpremière.

Ik had met veel moeite nog net kaartjes kunnen scoren voor de allerlaatste voorstelling die niet alleen laat op de avond, maar ook nog eens op een doordeweekse dag geprogrammeerd was. Gewoon school en werk dus de volgende dag. Vandaar het 'geen gepiep, gezeur et cetera' waarop mijn jongens inmiddels al hadden geantwoord met: 'Ja, mam. We weten het: 's avonds een vent, 's ochtends een vent.' Juist.

8
Curaçao

'Marley' ontroert en inspireert

Van een onze verslaggevers

WILLEMSTAD - In een afgeladen volle zaal van The Cinemas werd het publiek gisteren de beleving van Jamaica ingetrokken om in 144 minuten een ontmoeting te beleven met een man die tot profetische hoogte stijgt zonder zijn menselijkheid te verliezen.

Van de filmdocumentaire 'Marley' van Kevin MacDonald, waarmee gisteren het eerste Internationale Film Festival Rotterdam op Curaçao (CIFFR) werd geopend, kan eigenlijk alleen maar geroemd worden dat iedereen, maar dan ook iedereen, deze verfilming van het leven van Bob Marley, gotten moet hebben.

De man achter de muziek: de levende man, de mens. 'Scratch the surface and see what kind of man is behind the legend.' Zo bracht filmmaaker Kevin MacDonald, die bij de

opening aanwezig was, het. En daarin is MacDonald meer dan geslaagd, zelfs voor doorgesneerde Marley fans heeft de documentaire nieuwe inzichten en verrassende inkijkjes in het leven van de man die de wereld in zijn handen nam door een boodschap van eenheid uit te dragen middels zijn muziek.

De film brengt veel muziek beeldmateriaal, foto's en uitveranderd muziek. Veel muziek. Alles samen gevoegd in een vloeiend verhaal dat van begin tot eind boeit, raakt en ontroert. MacDonald belandde bij de

goddelijke inspiratie die bijna tarbaar van het doek afgegrapt maken deze film een ervaring die niet gemist mag worden. Druis door de film heen gevluchten lopen de boodschappen van liefde en eenheid. Soms uitgesproken door Marley zelf. De verspreiding moet iets anders zijn op, vooral ook in de manier waarop hij antwoorden geeft in een van de interviewfragmenten van de film. 'Ben je rijk?' is een van de vragen.

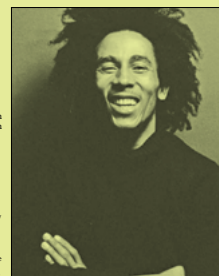
Wat bedoel je met rijk zijn? is de tegenvraag. 'Het is veel geld en heet' komt vervolgens naar Marley terug. 'Oh, dat heeft iedereen rijkdom. Nee, ik ben rijk in een andere zin.'

De kracht van deze woorden krijgt een intense betekenis door de manier waarop Marley, die er zelf uitgeprokt, in beeld is gebracht. Oprecht, puur en eerlijk. Hij zegt het, hij leeft het, hij is het. De man, de mens achter de legende die MacDonald in deze film naar voren wilde brengen. Nihilistisch, scherper dan de legende zelf. En hopelijk blijft zijn boodschap ook na het zien van deze film nog heel lang hangen. 'One love, one heart, let's get together and feel all right.'

Vanaf 19 april is Marley ook te zien in The Movies.

Op pagina 12

Chor jin geyover!

Bob Marley (1945 - 1981).

De directeur van het Internationaal Filmfestival Rotterdam (IFFR) Rutger Wulfson, zadelijk directeur van het IFFR Jannet Stuurman, cineast Kevin MacDonald en Gregory Elias van de Fundashon Bon Interben woen aanwezig bij de opening gisteren.

Kevin MacDonald (rechts) werd in Scheveland geboren en heeft meerdere documentaires en films op zijn naam staan.

De zaal voor de opening van het festival was volledig uitverkocht.

Kevin MacDonald (in pak) nam de tijd om met het publiek van gedachten te wisselen over de film.

Geen primeurkoorts

Dat ik besloten had mijn kinderen voor deze film midden in de nacht mee te slepen naar de binnenstad, kwam niet doordat ik aangestoken was door de collectieve 'Dit is het allereerste filmfestival en hier moet je bij zijn'-koorts die toen heerste – een verschijnsel dat we nu als fomo zouden wegzetten – en ook niet doordat ik onder de indruk was van het feit dat Curaçao de wereldprimeur had.

Niets van dat al: ik ging die avond op pad om mijn kinderen zoveel mogelijk van de man achter de muziek te laten ontdekken, ervan te leren en erdoor geïnspireerd te raken. Dit was namelijk niet zomaar een man, dit was de man die met zijn universele boodschap van liefde en eenheid de wereld al decennialang betoverde en dat postuum bleef doen. Hij was een voorbeeld, een rolmodel, een halfgod die muziek gemaakt had die in geen enkele generatiekloof bleef hangen, maar juist moeiteloos doorgegeven werd. Nog steeds. Van boomer naar Gen X'er naar millennial naar Gen Z'er en verder. *One love. One heart.*

Elodie Heloise

Die avond in 2012 werden mijn kinderen en ik tweeëneenhalf uur onafgebroken blootgesteld aan de legende Bob Marley met context, duiding, verhalen, anekdotes, optredens, interviews, oftewel diepgang. Kortom: we hadden een ontmoeting met de meester zelf. Het was ook een avond die in mijn hart te boek is gesteld als magisch, als je verbonden voelen met de grotere en mooiere plannen voor de mensheid, als drijven op een alles-is-mogelijk-wolk, waarmee bij ons thuis simpelweg de wereldvrede wordt bedoeld. Zo heb ik hem geregistreerd, die avond. *Let's get together and feel all right.*

En achteraf bezien was dat misschien wel de laatste keer dat ik het zo sterk voelde.

Grenzeloos

De breed gedragen waarden en normen voor een wereldorde leken toen nog helder en wie zich daar niet aan hield, was gewoon een schurk die tot de orde geroepen kon worden. Het belangrijkste en met algemene stemmen aangenomen uitgangspunt was de vrijheid die er voor iedereen zou moeten zijn. En voor hen die al in vrijheid leefden, zoals ik, werd de ontwikkeling van de vrijheid in het kapitalistische vraag- en aanbodwalhalla grenzeloos maar ook bodemloos, dakloos en zinloos. Te midden van *signature* cupcake-winkels, hondennagelstudio's en cursussen havermoutkoekjes likken, vierden we de vrijheid en beschouwden haar tegelijkertijd als vanzelfsprekend.

Maar met zoveel vrijheid botste de vrijheid van de één steeds vaker met die van de ander. Er begon iets te kantelen. Vrijheid was een recht, vonden de meesten, iets dat men zich niet liet afnemen, vonden sommigen, en voor we het wisten vonden velen dat de eigen vrijheid coûte que coûte verdedigd moest worden. Vooral wanneer de vrijheid van de ander die in de weg zat. En op de achtergrond klonk: *Could you be loved? And be love?*

In 2016 werd een vreemde man met oranje haar de belangrijkste spreekbuis van deze nieuwe vrijheidsinzichten. Hij kon ze roep-

toeteren vanaf zijn Amerikaanse troon. Niemand nam hem serieus. Ik ook niet. Hij mocht roepen wat hij wilde, wij hielden gewoon vast aan het reeds bestaande pakket van geschreven en ongeschreven regels voor het leven in een vrije en veilige wereld. Daar ging die ene zonderling echt niets aan veranderen. Hoe vermakelijk die gekkigheid van hem in de ver-van-mijn-bedshow ook was. Lang zou het niet duren. Dat kon niet.

2026

Op 3 januari 2026 grijpt de oranje man, die opnieuw president is van het machtigste land van de wereld, in op een plek die minder dan 100 kilometer van mijn bed staat. Venezuela. Ongevraagd, zonder bewezen juridische ondergrond en zonder overleg met zijn eigen politieke achterban bevrijdt de oranje man het Venezolaanse volk van hun dictator. En na die daad eist hij een beloning: de olie die Venezuela produceert. De oranje man dicteert in z'n eentje de nieuwe regels voor vrede op aarde.

Die ochtend werd ik wakker in een wereld die van de ene op de andere dag anders werkt. En ik vroeg in mijn verwarring aan de meester: *Is there a place for the hopeless sinner who has hurt all mankind just to save his soul?* •

Elodie Heloise

is sociaal geëngageerd schrijver, dichter en denker. Ze woont op Curaçao en is manager van Landhuis Bloemhof, beleeftplek voor kunst, erfgoed en natuur. Fotografie: Margo Groenewoud